

Bez Simona

Linda stála v předsíni.

Kluci hodili tašky na zem, bundy a boty pohodili vedle a rozběhli se do ložnice. Ozval se švitořící a dynamický hluk dětského pokoje. Opět se zdáli v normálním módu, den jako každý jiný. Jak je pamatovala po mnoho let. Ani byt nevykazoval změny. Byl uklizenější. Se Simonem se dohodli na střídání stráží. Bude několik týdnů u rodičů a „pak se uvidí“. Nevěřili tomu.

„Navrhuju klidnější režim. Zůstanu u našich do konce měsíce a pak bych si třeba našel něco svého. Budu ti posílat pět tisíc na každého kluka, budeš to dostávat sedmého v měsíci na účet. Nájem ti budu platit tři měsíce, tolik času máš na to si najít pořádnou práci. Tvý umělecký ‚počkejprachy‘ mě nezajímají. Najdi si zaměstnání a časem si zaplať všechno. Budu požadovat střídavou péči, takže mě tvá finanční situace zajímá jen do určitý chvíle. Pak máš smůlu. Takhle jsi to chtěla, takhle to teda budeš mít.“

„A co poplatky za elektřinu a tak?“

„Ty si strč třeba do prdele.“

Položil telefon. To bylo zkraje týdne, pár dní předtím, než došlo na rozmluvu s mámou. Kdyby k ní nedošlo, Linda by se nevrátila klidně několik týdnů. Bylo lehčí zůstat na útěku. Útěk byl nieméně u konce.

Byla doma. Bez Simona.

Kde má věci?

Linda si vyzula boty, bundu a tašky pohodila stejně jako kluci na zem. Tiše se procházela po známých pokojích. V koupelně zmizelo jen pár artefaktů. Žiletka, holicí strojek, holicí pěna, kterou mu brala deset let, šampon a mycí gel pro muže.

„Nemůžeš si ty krámy odklidit? Co pořád kupuješ? Potřebuješ tři krémy po holení?“

Koupelna byla malá a úzká. Linda za sebe neutrácela, oblečení si kupovala, když bylo pozdě. Líbily se jí obaly v drogeriích, u každého si myslela, jak bude vypadat lépe. V kabince při zkoušení nových kalhot nebo spodního prádla to šlo stěží. Ani nekoupila novou sadu koupelnového textilu. Staré ručníky, podložky, žínky. Nic z toho neobnovila.

„Sereš na všechno.“

Obývací byl stejný. Jako posledních několik týdnů. Televize, nízký kávový stůl a starý gauč. Rozpárané křeslo a nefunkční klavír. Linda rozsvítila. Žárovky ještě svítily. Lindě vadilo jejich světlo odjakživa. Takové si představovala na pitevně. Umělá bílá mlha nepříjemná.

„Tak si to vyměň, když ti to tak vadí. Taky bys mohla někdy něco udělat, sedíš na prdeli na Facebooku a máš kecy na světlo. Tak ho zaplať, když jsi tak chytrá. To ty přece seš, máš vysokou školu, ne?“

Několikrát kupovala žárovky. Nevěděla, proč si to pamatuje, ale ano. Kupovala je. Pak už se nestarala.

Byla jsem hrozná hospodyně.

„Ty nejsi hospodyně. Kdybych si bral hospodyně, rozhodně není divadelní autorka hlubokomyslných textů. Nebo snad jo? Přál bych si žít v bordelu a nezaplacených složenkách? Já ti nevím.“

Každé jeho slovo slyšela, jako by měla sluchátka vedoucí skrze zvukovod do mozku. A co si nepamatovala, to zkonstruovala. Zнала Simonovu mentalitu, reakce a výbušnost. Zнала dikci a intonaci každého písmene, které kdy vyslovil, a dokázala sestavit libovolnou větu na jakýkoliv průser, který se kdy objevil.

„Kam jdeš? Ty si myslíš, že někam jdeš?! Budeš tady, okamžitě se vrať a sedni na prdel. Budeš mě poslouchat, ti říkám.“

Linda se vrátila o krok zpátky.

Mám suchou kůži, jsem napnutá. Musím si koupit ten nový krém Eucerin, jak je na něj reklama v televizi.

Linda zapnula televizi. Viděla lidi. Někam šli. Così říkali. Neslyšela je.

Knihovnu měla nejradši, protože v ní bylo slyšet tak málo. Byla nejdál od ložnice. Dala se zavřít a jako jediná zamknout, klíče od ostatních pokojů se navždy ztratily. Když padla noc, jedna z těch, kdy Linda psala, kluci byli ještě malí, mohla se tu zamykat. I kdyby se Simon vzbudil a zabouchal na dveře, měla několik minut na to se připravit. Čistě teoreticky mohla neotevřít, prakticky to nešlo. Simon by zuřil.

Měl přitom bílou tvář. Jakmile zbělal, věděla, že je zle, musela přejít do automatického módu. Při zamčených dveřích jí to dávalo čas k dobru. A taky měla ráda okno před svým psacím stolem. Vedlo na ulici. Ulice vedla ven.

Ještě nedávno tu měla hezkou stolní lampu. Šetřila na ni, a navíc ji koupila se slevou. Měla teplé světlo, při psaní si Linda nepřipadala tak sama. Když psala v noci, bála se. Za hranicí světla z compu na ni číhaly všechny představy, které se snažila uvěznit na papíře. S lampou se cítila bezpečněji. Rozbila se.

Podobně jako stolec na knihy, jako notebook, váza, alba, menší knihovna, křesílko, obrazy, lustr, okna, dveře a židle.

Rozbily se.

„Mami! Máme hlad! Co máš k jídlu?“ Kluci přiběhli šťastní. Objali ji. Nehádali se.

Linda jim uvařila polévku z pytlíku, nenakoupila. Poslala je akorát pro čerstvé housky do pekárny a společně snědli celý hrnec chemického sajrajtu. Bylo jim dobře.

Večer si k ní oba lehli, každý z jedné strany, a poté, co jim přečetla pohádku Petra Stančíka o jezevci Chrujdovi, spokojeně usnuli. Jak koukala do stropu a poslouchala vzdálenou mluvu ulice, cítila se trochu stabilněji. Co se jí může stát? Má dva úžasné zdravé syny, hru před premiérou a mozek dost výkonný na to, najít zaměstnání. Tisíce žen před ní stejnou situaci řešily a musely vyřešit. Tisíce žen usínaly stejné první noci v bytě bez muže a tisíce žen šly dál. I Linda Urbanová.

Zvládne to.

V půl třetí Linda odložila telefon a podívala se k oknu v ložnici. Spát se dvěma dospívajícími muži v jedné manželské posteli byla celkem výzva. Za čtyři hodiny budou vstávat a chystat se do školy. Pak se musí stavit za Vesnou, bylo pár dní před premiérou a Vesna šilela. V den premiéry má se Simonem dohodnuté, že kluky vyzvedne z družiny a bude je mít pět dní. Celých pět dní o samotě. Lindě ta představa přišla skoro hříšně lákavá. Pět dní bez emocí, reality, bez odpovědnosti. Bez sebe.

Skoro bezmyšlenkovitě vstala a postavila se doprostřed pokoje. Vzpomínala na všechny noci, kdy to tak udělala a doufala, že ji Simon neuvidí. Jak stojí sama. O samotě.

Otevřela skříň. Rozsvítila baterku v mobilu a namířila ji dovnitř. Simonovy věci byly pryč. Každá mikina, košile, tričko, kravata, kalhoty, ponožky, spodní prádlo... všechno fuč. Skříň prázdnější než celý byt. Než celý její dosavadní život. Bez té skříně není Linda Urbanová nic. Je jen těch pár patetických hadrů z HMka, New Yorkeru a Reservedu, které jí ani nejsou.

Linda Urbanová je prázdko, které ji praštilo do útrob. Nic budoucích dní. Celý pád prostírající se před budoucnem. Linda Urbanová je sama.

„Tě nesnáším.“

Rozběhla se. Spontánně. Napříč bytem.

Jako tolikrát předtím.

Před sebe.

JARO

Práce

Následující dva týdny se Linda snažila. Slíbila Simonovi, mámě a hlavně sobě, že najde práci. Ven chodila málo – sice každý den, pokud neměla kluky, ale na pár hodin a kolem dvanácté byla doma. Část z toho byly pracovní schůzky z kategorie „jakoby po známých hledám práci“.

„První měsíc jsem nejedl. Ležel jsem na gauči v kuchyni a čuměl na Facebook. Nechodil ven a sotva se sprechoval.“

Linda se napila sodovky, ani si nesundala kabát a odpovídala na otázku, jak jí je. Původně se s Albertem sešla proto, aby jí přiblížil situaci v reklamních agenturách. Bert byl studovaný herec a hrál ve dvou představeních, které Linda napsala. V současné době pracoval v Publicisu jako grafik. Už ho nebavilo čekat na faktury.

„Zhruba po tom měsíci mi začaly docházet prachy, co mi docházely už před měsícem, ale jelikož jsem hovno dělal, moc jsem neutratil.“

„Nechodil jsi mezi lidi?“ ptala se Linda a objednala víno.

„Ani nápad. To dělám celý život. To jsem dělal do doby, než mi Helena utekla. Že jsem prej pořád v luftu. Po tom potratu jí hráblo.“

„Co se stalo?“

„To jsem ti říkal, ne? Otěhotněla a v jedenáctém týdnu samovolně potratila. Nebyl jsem doma, ani jí nezvedal telefony. Byl jsem na koncertu. Pak mi vyčítala, jak si vylejvám hlavu, a paradoxně ne. Přišel jsem domů a tam krev. Strašný. Byla v nemocnici. Pořád brečela.“ Bert se podíval z okna kavárny V sedmém nebi a odmlčel se. Napil se piva. „Ani to nebylo dramatický, k tomu dítěti jsem se stavil spíš neutrálně. Což jsem kryl. Neměl jsem na to názor, spíš pocit, že je čas a že mě otcovství přepadne, až se malé narodí. V té době jsem hrál, to si pamatuješ, tvoje hra mě děsně bavila. Skvělejší čas.“

Linda souhlasila. Bylo to před rokem, napsala hru pro tři herce Pohovor. O třicátnících, kteří čekají v předsíni kanceláře na pohovor. Nenáročná satira na téma neukotvenosti třicátníků. Byla to reakce na Simonův místy neúnosný tlak najít si normální práci pro normální lidi s normální výplatou.